

Arrest

nr. 313 982 van 4 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U, N.A.Z., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Nadirkhel, een dorp gelegen in het Paghman district, provincie Kabul. U bent Tadzjiek van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent tot de tiende graad naar school gegaan en bent moeten stoppen omwille van de problemen waarmee u te maken kreeg. In de madrassa leerde u het alfabet en de Koran. Ze spraken soms alsook over de jihad en de slechte zaken van de overheid. Uw vader baatte een kleine winkel uit. U opende soms deze winkel, waar u zaken voor kinderen verkocht zoals chocolade en kauwgum. Uw vader was tevens mede-eigenaar van een apotheek. Uw vader en uw broers, A. en J., vertrokken vroeg in de ochtend naar de apotheek en kwamen 's avonds heel laat terug. Daarom konden ze niet deelnemen aan de gebeden in de moskee in uw dorp.

Wanneer u naar de moskee ging, hoorde u de mollah vertellen dat uw vader een communist was en dat hij de religie niet gelooft. Ook vroeg hij aan u waarom hij niet naar de moskee kwam om te bidden. De mollah had geen goede relatie met u noch met uw vader. Uw vader adviseerde u dat u niet regelmatig de winkel moest opendoen en dat u thuis moest blijven. U ging ook niet meer naar de madrassa. Op een vrijdag zond uw vader uw broers naar de apotheek terwijl hij met u de winkel opende. De mollah benaderde jullie met drie of vier andere personen. Op een boze manier vroeg hij aan uw vader waarom hij niet vaak naar de moskee kwam. Uw vader verklaarde dat hij 's morgens al heel vroeg vertrok en 's avonds pas heel laat terugkwam. Hij deed zijn gebeden daar ter plaatse. Daarop vroeg de mollah waarom uw vader u uit de madrassa heeft gehaald. Uw vader vertelde dat het beter is dat u uw studies afmaakt. Nadien begonnen ze te vechten met uw vader. Andere mensen kwamen en scheidden de partijen. Een tijdje ging voorbij, het was winter. Toen het uw beurt was om de moskee schoon te maken, zette u eerst de stoof aan. U was bezig met het kuisen van één van de aparte kamers in de moskee, toen u opeens iets rook. Toen u uit de kamer kwam, zag u dat de deur van de stoof openstond. De kolen kwamen eruit en het tapijt vatte vuur. De fles olie, die naast de stoof stond en die gebruikt werd om de kolen aan te steken, vatte ook vuur. Meer en meer plaatsen in de moskee vatten vuur. U nam een deken en probeerde het vuur te doven, maar ook het deken vloog in brand. De rook ging naar buiten en mensen kwamen binnen. Ze kwamen naar binnen en begonnen het vuur uit te doven. Eentje van hen begon u te schoppen en te slaan. Met veel moeilijkheden bent u gevlucht en naar huis gegaan. Uw moeder en zus waren thuis en vroegen aan u wat er gebeurd was. U vertelde het incident waarop uw moeder boos werd omdat u de situatie nog erger had gemaakt voor de familie. Er werd op de deur geklopt. Het was N.Ag., uw vader noemde hem neef. Hij kwam naar u en zei dat iedereen dacht dat u met opzet de moskee in brand had gestoken en dat uw vader u de opdracht had gegeven. N.Ag. belde uw vader en legde hem uit wat er aan de hand was. Uw vader vertelde hem dat jullie naar zijn apotheek moesten komen. Eens gearriveerd, belde uw vader uw maternale oom om jullie te vervoegen en legde uit wat er gebeurd was. Uw maternale oom nam u mee naar het huis van zijn vriend in Kota Sangi. Vanuit zijn huis belde u met de mobiele telefoon van uw maternale oom naar uw moeder. Ze zei dat tien minuten nadat u vertrokken was, de mollah en nog andere mensen gekomen waren. Ze hadden de deur gebroken en vroegen aan uw moeder waar u was. Ze doorzochten het huis en vonden u niet. Ze zijn daarna vertrokken. De volgende ochtend vertelde uw oom tegen u dat uw vader was meegenomen. Uw moeder vertelde u aan de telefoon dat er mensen kwamen met bedekte gezichten. Ze hadden uw vader en broers geslagen. Ze vroegen aan uw familie waar u was, maar uw vader zei dat u niet teruggekeerd was naar huis. Daarop namen ze uw vader en uw broers mee. U verbleef nog een nacht in het huis van de vriend van uw maternale oom. Uw moeder vertelde u diezelfde nacht dat er opnieuw een persoon naar uw huis kwam. De volgende dag vond uw maternale oom een smokkelaar. U weet niet of uw vader en broers nog in leven zijn. U weet alsook niet of er nog iets gebeurd is na uw vertrek omdat u met niemand contact hebt. U vreest dat de taliban u zal vermoorden indien u terug zou keren naar Afghanistan.

Daarnaast kende u in Afghanistan nadelen omwille van het gegeven dat u Tadzjiek bent. De mensen noemde u 'de zoon van de communist'. De dorpelingen spotten met uw accent, u mocht niet participeren in activiteiten georganiseerd door de school of u mocht ook geen cricket spelen. Ze gaven u geen kans. Het waren allemaal Pashtunen.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Roemenië naar België. Op 26 januari 2021 bent u in België gearriveerd en op 1 februari 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen documenten voor. U maakt enkel duidelijk dat u een kopie van de licentie van de apotheek van uw vader op uw telefoon heeft. Gevraagd of u dit aan het CGVS kan bezorgen, geeft u uw akkoord. Maar tot op de dag van vandaag heeft het CGVS geen enkel document van u mogen ontvangen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de

DVZ nog minderjarig was. U werd er gehoord door een dossierbehandelaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen. U werd prioritair gehoord en bijgestaan door uw voogd.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 5 mei 2022 achttien jaar en dus meerderjarig werd. De voogdij over u beëindigd werd dan ook van rechtswege beëindigd.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u dat u kampt met nervositeit en verklaart u dat de medicatie die u neemt ter behandeling van reuma, neveneffecten veroorzaken. Zoals bijvoorbeeld als u bij een vriend in de kamer bent en ze doen iets in de kamer, dan kan u dit niet tolereren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldt u echter niet dat u deze problemen ervaart. U legt evenmin psychologische attesten neer die uw problemen kunnen staven. U was tijdens uw persoonlijk onderhoud in staat om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren en blijkt dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden plaatsvond.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afgaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vermoord zou worden door de taliban nadat u per ongeluk de moskee in vuur en vlam had gezet. Daarnaast verklaart u ook dat de taliban u gaan beschouwen als ongelovige. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Hierbij zijn vooreerst uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban jongeren rekruteerden in uw regio zeer merkwaardig. U verklaart immers dat een jongen uit de madrassa opgeroepen werd om de taliban te vervoezen in Pakistan. Later zou deze jongen worden ingezet voor zelfmoordaanslagen (zie CGVS p.19). Toen de mollah uw vader kwam vragen of hij u naar de madrassa wou sturen, weigerde uw vader dit. Hij wou dat u school volgde en naar de moskee zou gaan (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen zou er in uw regio dus sprake geweest zijn van gedwongen rekrutering. Deze verklaringen zijn echter in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie, (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U beschikt immers niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. U was een gewone jongeman zonder opvallende vaardigheden. Bovendien werd uw familie volgens uw verklaringen niet als bijzonder loyaal aan de taliban worden beschouwd, aangezien de plaatselijke mollah besloot dat uw vader te weinig naar de moskee kwam. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers in mei 2022 meerderjarig geworden, kan uw jonge leeftijd echter de weinig doorleefde en beknopte beschrijving van uw vluchtmotieven niet vergoelijken. Immers ook van iemand die nog minderjarig was ten tijde van de feiten van zijn asielrelaas, kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt aangaande alle essentiële elementen. Toegevoegd kan worden dat u evenmin piepjong was tijdens uw ingeroepen vluchtmotieven (CGVS, p. 7).

Verder zijn uw verklaringen betreffende het incident in de moskee weinig geloofwaardig. Het is ten eerste zeer merkwaardig dat er geen water in de buurt zou zijn om het vuur zelf proberen uit te doven. Gevraagd door de protection officer waarom u geen water ging halen om de brand onder controle te krijgen, antwoordt u het volgende: "Het is ongeveer 20 minuten tot daar, geen mensen gaven me tijd om het brand uit te doen. Omdat het een gebied zoals dit was dat in brand was. Ik probeerde het uit te doen met een deken dat ook begon te branden." (CGVS, p. 20). Dit strookt niet met de beschikbare informatie over moskeeën. Het is algemeen geweten dat voor elk gebed, elke moslim zich moet wassen vooraleer ze de moskee mogen betreden. Dit water is buiten aan de moskee te vinden. Uw antwoord doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet uit zichzelf om hulp bent gaan vragen buiten aan de mensen. Gevraagd waarom u geen hulp vroeg, antwoordt u het volgende: "Wie moest ik om hulp vragen. Als ik dat zou vragen zouden ze denken dat ik de moskee met opzet zou in brand gezet hebben." en "Als ik aan iemand had gevraagd, zouden ze mij beschuldigen dat ik het met opzet had gedaan." (CGVS p. 21). Of u nu wel of niet om hulp ging vragen, beide situaties zouden bij de mensen gedachten opleveren, namelijk dat u met opzet de moskee in brand zou gezet hebben. Uw gedrag is niet aannemelijk en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit. Ook heeft u weinig gedetailleerd kunnen uitleggen hoe u bent kunnen ontsnappen van diegene die u in de moskee heeft geschopt en geslagen. Gevraagd hoe u bent vrijgekomen van die persoon, antwoordt u enkel dat u met veel moeilijkheden kon vrijkomen (CGVS, p. 21). Dit antwoord is weinig geloofwaardig. Indien u echt werd geschopt en geslagen en u wel degelijk wist te ontsnappen, zou er kunnen verwacht worden dat u dit gedetailleerder kon omschrijven.

Ten aanzien van uw verklaringen over de ontvoering van uw vader en uw broers door de taliban, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen onwaarschijnlijk en niet geloofwaardig zijn. U bent onduidelijk over wie verantwoordelijk is voor de ontvoering. U spreekt in algemene termen dat 'de mensen van het dorp' uw vader en uw broers hebben ontvoerd, maar vernoemt geen specifieke personen of andere details. U bent voorts weinig op de hoogte over de precieze omstandigheden over de ontvoering. Gevraagd om te vertellen wat er gebeurd is, antwoordt u het volgende: "...Er kwamen mensen, hun gezichten waren verborgen. Ze zochten mij. Ze vonden mij niet en sloegen mijn vader en mijn broers en namen hen mee. Vanaf het begin hadden ze geen goede relatie met mijn vader." (CGVS, p. 13 en 14). Uw verklaringen zijn dan ook vaag en niet doorleefd te noemen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u voorts een aantal tegenstrijdigheden met betrekking tot het contact met uw familie. Gevraagd door de protection officer hoe de situatie in het dorp nu is, antwoordt

u het volgende: "Ik weet het niet. Soms praat ik met mijn moeder. In het verleden was het niet goed. Eens kwamen ze naar ons huis en forceerde ze de deur om in het huis te komen. Ze vroegen naar mij en ze braken de tv en andere dingen." U beweert ook dat uw moeder zes maanden geleden verhuisde naar Kabul (CGVS p. 11).

Later in het interview vraagt de protection officer of er nog iets gebeurde na uw vertrek, waarop u het volgende antwoordt: "Dat weet ik niet. Omdat ik met niemand contact heb." (CGVS, p. 23). Dit terwijl u eerder zegt dat u twee weken geleden nog contact hebt gehad met iemand van uw familie (CGVS, p. 15). Het is dus zeer opmerkelijk dat u tegenstrijdigheden vertelt over het gegeven of u al dan niet weet of er nog iets gebeurd is met uw familie en de taliban na uw vertrek. Indien u daadwerkelijk geviseerd werd door de taliban, zou er verwacht kunnen worden dat de taliban na de val van de overheid u zouden zoeken en langsgaan bij uw familie. Indien u de taliban vreest, zou er tegelijk kunnen verwacht worden dat u eenduidige verklaringen zou afleggen hieromtrent en de nodige inspanningen levert om te weten te komen of de taliban al dan niet naar u gevraagd hebben en/of er nog iets na uw vertrek is gebeurd (CGVS p.23). Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd voor uw onwetendheid. Uw desinteresse staat in schril contrast met uw aangehaalde vrees.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin etnische minderheden in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Tadzjiek bent en Dari als moedertaal hebt, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Dat u 'de zoon van de communist' werd genoemd en u hierdoor problemen kende, kan u overigens niet aannemelijk maken. Dit betreft louter een blote bewering uwentwege. U verklaart dat u noch uw vader in Afghanistan ooit lid waren van een politieke of andere organisatie (CGVS, p. 14 en 15).

Verder benadrukt het Commissariaat-generaal dat er met betrekking tot uw verklaringen over dat de taliban u zal beschouwen als ongelovige, bedenkingen zijn. U verklaart moslim en soenniet te zijn. U deelt aldus dezelfde religie als de taliban. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent en om welke reden de taliban u als ongelovige zal beschouwen bij uw terugkeer. Uw ingeroepen problemen met de taliban naar aanleiding van het gegeven dat u per ongeluk een moskee in vuur en vlam zette, wordt niet als geloofwaardig beschouwd zoals eerder al uiteengezet werd. Waar u verwijst naar het luisteren van muziek, vrijuit leven, het hebben van een andere mentaliteit, het doen van dingen die in de ogen van de taliban haram zijn en het feit dat u niet meer kan leven in Afghanistan moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Voorts kan worden toegevoegd dat u geen geldige identiteitsdocumenten noch andere documenten ter ondersteuning van uw verzoek neerlegt. Het CGVS is dan ook niet in staat enige objectieve vaststelling aangaande uw identiteit en verzoek te doen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cqvs.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf](#), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie

Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel u aangeeft nerveus te zijn en medische problemen naar aanleiding van reuma te hebben, blijkt nergens dat u zich in een dermate psychische of medische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is.

De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “[a]rtikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Met betrekking tot de feiten die hebben plaatsgevonden voor het vertrek betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij.

Verzoeker vluchtte uit Afghanistan nadat ervan werd beschuldigd de moskee in brand te hebben gestoken.

Verwerende partij meent dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Geloofwaardigheid speelt een steeds centralere rol in de beoordeling van verzoeken internationale bescherming. De beoordeling van de waarachtigheid en plausibiliteit is bijzonder moeilijk en dient met gepaste terughoudendheid te verlopen.

Gelet op het feit dat het hier om een verzoeker gaat die jong was toen de feiten zich voordeden en gelet op de risico's voor verzoeker indien zijn verklaringen effectief geloofwaardig bevonden worden, dient de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid met gepaste procedurele bescherming te verlopen. Het is daarom erg nuttig om nog eens het standaardwerk over geloofwaardigheid, opgesteld door UNHCR, boven te halen.

[...]

Ten eerste meent verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop de taliban jongeren probeerde te rekruteren in zijn regio zeer merkwaardig zijn. Ze hecht geen geloof aan het feit dat een jongen uit de madrassa werd opgeroepen om de taliban te vervoegen in Pakistan, en dat deze jongen later zou worden ingezet voor zelfmoordaanslagen.

Verwerende partij voegt hierbij een korte standaardmotivering toe over gedwongen rekrutering, stelt vervolgens dat dit zelden voorkomt, dat het veeleer ongeloofwaardig is dat een rekrutering zonder tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers zou plaatsvinden, en besluit daarom dat verzoekers verklaring niet geloofwaardig zijn. Een grondige lezing van de beschikbare landeninformatie zou tot een andere beoordeling hebben geleid.

Uit landeninformatie (waar verwerende partij zelf naar verwijst) blijkt dat verzoekers verklaringen volledig overeenstemmen met (één van) de manier(en) waarop de taliban minderjarigen rekruteert.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat de taliban kinderen van de gewone school probeerde te halen om hen naar de madrassa te sturen, om hen vervolgens naar Pakistan te nemen om ‘meer te kunnen leren’, waar het in feite om een militaire training ging: [...]

Dit stemt volledig overeen met hoe de rekruteringswijze van de taliban wordt beschreven in objectieve landeninformatie, waar verwerende partij overigens zelf naar verwijst: [...]

Ook Human Rights Watch maakt melding van deze rekruteringswijze door de taliban: [...]

Verzoeker kan niet inzien waarom verwerende partij desondanks stelt dat verzoekers verklaringen zeer merkwaardig zijn en meent dat ze strijdig zijn met de informatie waar het CGVS over beschikt. Zoals hierboven aangetoond, is het tegendeel waar.

Bovendien moet opgemerkt worden dat gedwongen rekrutering, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, wel degelijk voorkomt, onder meer door bedreigingen te uiten en de familie onder druk te zetten: [...]

Volgens Human Rights Watch dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken: [...]

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt door de Taliban en dat ze kwistig zijn met bedreigingen: [...]

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen: [...]

Daarom is het zo nuttig voor Taliban om personen die voor de overheid gewerkt hebben of wiens familie voor de overheid gewerkt heeft, te dwingen kant te kiezen en voor de Taliban te kiezen. Omdat dit een enorme symbolische waarde heeft, waarin elke keuze voor de overheid gedelegeerd wordt, waarbij families tegen elkaar uitgespeeld worden, waarbij lokale bevolking het niet allemaal kan laten betijen maar zich gedwongen ziet op zijn minst passief de Taliban te steunen, of het zo ver te laten komen zich actief tegen hen te verzetten waardoor ze een zeer makkelijk uit te schakelen doelwit worden. Die strategie van de Taliban is rationeel verklaarbaar en is ook immens effectief gebleken.

De Taliban die lokale mensen bedreigt, die hen dwingt zich ‘bij hen’ te voegen, heeft dus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant, maar heeft te maken met het testen van loyaleiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging.

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: [...]

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties geeft bovendien aan dat de nieuwe Taliban regering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen ISKP en NSF: [...]

Kortom, verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat gedwongen rekrutering niet voorkomt. Daarnaast moet nogmaals benadrukt worden dat verzoekers verklaringen over de rekruteringswijze door de taliban volledig overeenstemt met de door verwerende partij zelf bijgebrachte landeninformatie.

Ten tweede meent verwerende partij dat verzoeker verklaring omtrent het incident in de moskee weinig geloofwaardig zijn. Ze geeft hiervoor verschillende argumenten aan die in hetgeen dat volgt weerlegt zullen worden, of in de juiste context geplaatst zullen worden.

Vooreerst vindt verwerende partij het merkwaardig dat er geen water in de buurt zou zijn in de moskee om het vuur zelf te kunnen blussen. Verzoeker verklaarde dat het 20 minuten tot aan de dichtstbijzijnde waterbron was, waardoor dit geen optie was voor hem om water te gaan halen om het vuur nog tijdig te blussen. Verwerende partij vindt dit niet geloofwaardig omdat in het algemeen geweten zou zijn dat voor elk gebed, elke moslim zich moet wassen vooraleer ze de moskee mogen betreden en dat dit water buiten bij elke moskee te vinden is.

Verzoeker ontkent niet dat er normaal gezien water is te vinden is aan de moskee. De pomp aan de moskee was echter stuk, waardoor het op dat moment geen optie was om daar water te halen. Om die reden zou hij naar de waterput 20 minuten verderop moeten gaan.

Verwerende partij legde de vermeende merkwaardigheid echter niet voor aan verzoeker tijdens zijn gehoor, waardoor hij deze informatie niet heeft meegedeeld. Op die manier heeft verwerende partij verzoeker de kans ontnomen om de vermeende merkwaardigheid uit te klaren alvorens een negatieve beslissing te ontvangen gebaseerd op zijn vermeende ongeloofwaardigheid.

Door hier tijdens het gehoor niet op in gaan, maar verzoeker in de bestreden beslissing achteraf wel te verwijten dat zijn verklaringen 'merkwaardig' zijn terwijl hier een erg logische verklaring voor was, handelt verwerende partij in strijd met haar samenwerkingsplicht zoals bepaald door artikel 48/6 Vreemdelingenwet.

Voor zover zou gesteld worden dat het aan verzoeker was om deze informatie proactief aan te voeren, moet opgemerkt worden dat verzoeker gedurende zijn gehele interview reeds erg gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Het is voor hem onmogelijk om, naast al hetgeen dat hij reeds spontaan vertelde, in te schatten welke onderdelen van zijn relaas eventueel als merkwaardig zullen worden bestempeld door verwerende partij. In dit geval ging het om een voor verzoeker erg logisch gegeven waarvan hij tijdens het interview niet de indruk had dat hij er nog bijkomende uitleg over moest geven. Men kan niet van hem verwachten dat hij tijdens het interview reeds anticipeert op de bedenkingen van verwerende partij.

Hoe dan ook geeft verzoeker nu een erg logische verklaring voor de vermeende merkwaardigheden.

Ten tweede vindt verwerende partij het onaannemelijk dat verzoeker niet uit zichzelf hulp zou zijn gaan zoeken buiten aan de mensen. Verzoeker stelde in dit verband het volgende: [...]

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het niet uitmaakt of verzoeker nu wel of niet hulp zou zijn gaan zoeken. Ze zouden hem er sowieso van beschuldigen de moskee in brand te hebben gestoken.

Verwerende partij gaat hier echter wat kort door de bocht.

Ten eerste probeerde verzoeker zelf eerst de brand te blussen, niet alleen om op die manier zo veel mogelijk schade te vermijden, maar ook om het probleem te proberen op te lossen zonder dat iemand er van op de hoogte was.

Daarnaast zou hij, indien hij de brand zelf had geblust, moeilijk kunnen verdacht worden van kwade wil, aangezien hij dan, op gevaar voor eigen leven, de gevolgen van zijn handelen zelf teniet gedaan zou hebben. Het zou namelijk nergens op slaan iemand te beschuldigen een brand opzettelijk te hebben aangestoken wanneer die persoon er daadwerkelijk in geslaagd is om het vuur alleen te blussen.

In de realiteit heeft verzoeker de brand niet kunnen blussen waardoor het verwijt van de taliban dat hij het opzettelijk zou hebben niet volledig van de pot gerukt zou zijn.

Tot slot dient nog rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker op dat moment volledig in paniek was waardoor het moeilijker is om weldoordacht en rationeel te handelen. Waar verwerende partij bijgevolg stelt dat verzoekers gedrag niet aannemelijk is, moet dit eveneens in een context van paniek Ten derde vindt

verwerende partij het weinig geloofwaardig dat verzoeker “weinig gedetailleerd [heeft] kunnen uitleggen hoe [hij is] kunnen ontsnappen van diegene die [hem] in de moskee heeft geschopt en geslagen.”

Verzoeker verklaarde in dit verband het volgende: [...]

Verzoeker gaf wel degelijk gedetailleerde informatie over de confrontatie met de persoon die hem aanviel en de gevolgen ervan (bloedende neus en lip, bloedend been, blauwe plekken aan zijn ogen).

Verwerende partij verwacht meer details van verzoeker over hoe hij precies is kunnen ontsnappen. Het is echter niet duidelijk waar verwerende partij naar doelt. Verzoeker gaf aan dat hij geslagen en geschopt werd door één van de mensen die de moskee binnenkwam, dat zijn been de trap raakte waarna het begon te bloeden, waarna hij naar buiten kon rennen en naar huis liep. De aandacht van de andere was volledig gericht op het blussen van de brand.

Verzoeker kan moeilijk inzien wat hij nog meer had moeten vertellen. Verzoeker werd geslagen, geschopt en gegrepen, maar niet opgesloten of omsingeld. Hij moest met andere woorden geen plan bedenken om uit de moskee te geraken. Het ontkomen aan zijn aanvaller bestond er dus ‘simpelweg’ in om te slagen en schoppen proberen te ontvluchten en, met zijn verwondingen, zo snel mogelijk weg te rennen. Dat dit met moeilijkheden gebeurde, zoals verzoeker verklaarde, is begrijpelijk gezien de schoppen en slagen die hij kreeg en de verwondingen die hij opliep. Dit wil echter niet zeggen dat er veel meer details te vertellen zijn dan verzoeker deed.

Bovendien moet rekening gehouden worden met de chaotische context van een moskee die in brand staat, de paniek als gevolg daarvan, niet alleen bij verzoeker maar ook bij de mensen die de brand probeerden te blussen.

Ten vierde meent verwerende partij dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet precies kan vertellen wie er verantwoordelijk is voor de ontvoering van zijn vader en broers.

Zoals verwerende partij zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, gaf verzoeker echter aan dat de mensen die zijn vader en broer kwamen ontvoeren een bedekt gezicht hadden.

Verzoeker wenst verwerende partij er aan te herinneren dat het bedoeling van het bedekken van een gezicht is dat men niet herkend wordt. Het is met andere woorden allesbehalve verbazend dat verzoeker niet meer details kan geven over wie het ging.

Dat verwerende partij hem hier op afrekent is bijzonder onredelijk.

Ten vijfde meent verwerende partij een aantal tegenstrijdigheden te hebben ontdekt.

Verzoeker zou eerst hebben gezegd dat twee weken voor zijn interview nog contact heeft gehad met zijn moeder, terwijl hij verder in het interview zou hebben gezegd dat hij met niemand nog contact had.

Ten eerste dient hierbij opgemerkt te worden dat, hoewel verzoeker er expliciet heeft om gevraagd (CGVS NPO, p. 2-3), nooit een kopie van zijn gehoorverslag heeft opgestuurd gekregen. Ook verzoekers raadsman heeft dit nooit toegestuurd gekregen. Op die manier werd verzoeker een kans ontnomen om de vermeende tegenstrijdigheden uit te klaren.

Verzoeker gaf in zijn interview aan dat hij soms contact had met zijn moeder, onder andere twee weken voor het interview.

Om aan te tonen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, verwijst ze naar volgende passage uit het interview: [...]

Het antwoord van verzoeker moet in een context waarin er over zijn vader, broers en hun winkel.

Verzoeker had de vraag geïnterpreteerd in de zin dat er nog iets was gebeurd met zijn vader en broers. Waarna hij als antwoord bedoelde dat hij niet in contact staat met zijn vader en broers, ook niet via zijn moeder die ook geen contact heeft met hen.

Met andere woorden, wanneer rekening wordt gehouden met de context waarin de verklaringen van verzoeker werd afgelegd, zijn deze niet zo tegenstrijdigheid als het op het eerste gezicht lijkt. Daarenboven werd, zoals hierboven reeds aangehaald, de kans ontnomen om deze ‘tegenstrijdigheid’ uit te klaren omdat hem noch zijn raadsman nooit de gehoornotities werden toegestuurd.

In het algemeen lijkt verwerende partij de asielprocedure te benaderen als een procedure op tegenspraak waarin het haar rol is om het verzoek om internationale bescherming koste wat het kost ongegrond te verklaren. Dit is in strijd met haar samenwerkingsplicht zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en in strijd met de richtlijnen van UNHCR, hierboven en hieronder aangehaald, “waarvan de documenten bijzonder relevant zijn gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent.” (HvJ 9 november 2021, C91/20, LW/Duitsland, §56)

Verzoeker legde tijdens zijn gehele gehoor op het CGVS erg gedetailleerde verklaringen af over zijn problemen in Afghanistan. Wanneer verzoeker naar zijn vluchtrelaas gevraagd werd, gaf hij erg uitgebreide en nauwkeurige verklaringen. In het gehoorverslag werd aan één stuk door maar liefst 3 en halve pagina genoteerd toen verzoeker uit eigen beweging zijn relaas vertelde. (CGVS NPO, p. 15-19)

Verzoeker gaf hierbij eerst mee dat de algemene situatie van Tadzjiken in zijn regio erg moeilijk was. Dat Tadzjiken veel aangevallen werden, dat verzoekers familie als communisten werden bekeken, dat ze met zijn accent spotten, dat hij werd uitgesloten op school en bij buitenschoolse activiteiten... (CGVS, NPO p. 16) Nadien legde verzoeker uit dat hij als jonge kerel in een beurtrol zat om de moskee te kuisen. Hij vertelde hoe hij eerst de stoof aanstak en vervolgens kamer voor kamer in de moskee ging kuisen, hoe hij plots iets rook en daarom terug naar het vuur ging kijken, hoe hij het vuur zag uitbreiden en het probeerde te blussen. Hij vertelde dat er uiteindelijk mensen naar binnen kwamen die probeerden het vuur te blussen, en hoe één van

hen verzoeker begon te slaan en schoppen. Hij vertelde vervolgens, proactief, hoe hij kon vluchten en naar huis liep, waarna hij zijn familie inlichtte, die vervolgens zijn vertrek uit Afghanistan regelden. (NPO, p. 16-19) Wanneer er vervolgens aan verzoeker specifieke vragen werden gesteld, kon hij deze allemaal uitgebreid beantwoorden. Zo vertelde hij wat hij precies moest doen in de moskee (NPO p. 19, vraag 163-164), hoe groot de stoof was die hij moest aansteken (NPO, p. 20, vraag 169), in welke kamer hij was toen hij doorhad dat er iets mis was (NPO, p. 20 vraag 171), hoe hij het vuur probeerde te doven (NPO, p. 20, vragen 172 e.v.) ...

Kortom verzoeker legde erg uitgebreide verklaringen af. Verwerende partij kan er slechts enkele elementen uithalen die zagezegd merkwaardig zijn, maar die, zoals hoger aangetoond, perfect aannemelijk zijn en ook aan het licht waren gekomen moest verwerende partij verzoeker de kans hebben gegeven om te antwoorden op haar bedenkingen en wanneer verwerende partij verzoeker een kopie van de notities van zijn gehoor had opgestuurd zodat hij deze kon nakijken.

Om deze redenen handelde verwerende partij in strijd met haar samenwerkingsplicht en haar motiveringsplicht.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het, omwille van de redenen hierboven gegeven, niet eens met de appreciatie door verwerende partij."

Verder houdt verzoeker een op algemene informatie gebaseerd uitgebreid theoretisch betoog inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek, het tekort aan informatie (meer bepaald het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren), en kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Vervolgens geeft verzoeker een op algemene informatie gebaseerde uiteenzetting inzake de indicaties dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade te worden blootgesteld.

Voorts verwijst verzoeker uitgebreid naar landeninformatie aangaande het talibanbestuur op zich en bespreekt hij uitvoerig de implicaties voor Afghaanse burgers.

Verzoeker geeft een omstandige uiteenzetting inzake de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa die onder het dagelijkse bewind van de taliban moeten leven. Daarnaast verwijst hij naar de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van terugkeerders en zet hij uiteen dat terugkeerders door de huidige humanitaire situatie in een situatie van extreme materiële deprivatie dreigen te belanden.

Toegepast op verzoeker, stelt het verzoekschrift het volgende:

"8.1. Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we de parameters van EUAA toepassen:

- het gebied van herkomst, waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtoen afkomstig uit het dorp Nadirkhel, district Paghman, hetgeen ruraal gebied is waar voor het overgrote merendeel Pashtunen wonen.²⁶⁷ Daarnaast moet rekening gehouden worden met het feit dat ISKP aanwezig is in verzoekers district.²⁶⁸ Verzoeker zal met andere woorden naar een omgeving moeten terugkeren die erg conservatief is en waar hij niet alleen de taliban moet vrezen, maar eveneens ISKP. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

- de leeftijd: Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker ontvluchtte Afghanistan in mei 2020, toen hij 15 jaar oud was. In januari 2021 kwam hij aan in België, waar hij op 1 februari 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoeker verblijft sinds zijn 16 jaar in Europa.

- de duur van het verblijf in een westers land: Vanaf januari 2023 zal verzoeker 2 jaar in België wonen. Voorheen verbleef hij ook reeds 3 maanden in Servië en 3 maanden in Roemenië. Vanaf januari 2023 zal verzoeker dus reeds 2,5 jaar in Europa verblijven. Doordat het ging om vormende jaren, aangezien verzoeker als 16-jarige aankwam, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.

In hoofde van verzoeker kunnen een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen, die, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

8.3 Vervolging als Tadzjiek

Er vinden vele huiszoekingen van de Taliban plaats in regio's/buurtten waar etnische minderheden, zoals Tadzjiken en Hazara's wonen. Tadzjiken worden door de Taliban als een vijandige minderheid beschouwd.

Grond en huizen worden regelmatig afgenomen van Tadzjiken: [...]

Daarnaast rekruteert ISKP etnische minderheden in Afghanistan, zoals Tadzjiken: [...]

Ook omwille van deze reden loopt verzoeker een ernstig risico op vervolging in Afghanistan."

Verder wijst verzoeker er onder verwijzing naar algemene informatie op dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, één tussen de Taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de Taliban. Hij betoogt dat op basis van de landeninformatie niet kan geoordeeld worden dat zijn regio van herkomst veilig is.

Tot slot houdt verzoeker, verwijzend naar relevante rechtspraak en landeninformatie, een omstandig betoog inzake de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden. Volgens verzoeker behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 van het EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne.

Verzoeker stelt in dit verband:

"Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan en er slechts een zeer beperkte periode heeft gewoond, heeft hij geen noemenswaardige scholing genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ... Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus."

2.2. Bij aanvullende nota van 26 augustus 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

2.3. Bij aanvullende nota van 29 augustus 2024 verwijst verzoeker middels URL naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan, alsook naar rechtspraak van de Raad. Daarnaast voegt verzoeker volgende stukken:

*“Medische stukken
Attest van de psychologe
Bewijs van werk
Brieven van de vrienden
Bewijs van fitness
Bewijs van verwestering – video opname in discotheek”.*

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker middels aanvullende nota bijkomende medische stukken neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd verliet in mei 2020 en in België aankwam in januari 2021. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa/België en persoonlijke situatie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa. Hij brengt middels aanvullende nota's stukken bij aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België. Hij benadrukt tevens dat hij Tadzjik is.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”,* (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Verzoeker is geboren op [...] mei 2004 en verliet Afghanistan omstreeks mei 2020. Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 1 februari 2021. De interviews bij de DVZ gingen door op 9 juni 2021 (‘verklaring DVZ’ en ‘vragenlijst CGVS’). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 4 augustus 2022. De bestreden beslissing dateert van 27 oktober 2022. Blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie werd verzoeker begeleid door een voogd tot [...] mei 2022, datum waarop hij de meerderjarigheid verwierf.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig bij aankomst in België en gedurende een gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

5. *In casu* heeft verzoeker Afghanistan in mei 2020 op vijftien- à zestienjarige leeftijd verlaten en kwam hij op zestienjarige leeftijd aan in België in januari 2021. Verzoeker is bijgevolg meer dan vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft meer dan drieënhalf jaar in België.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker Tadzjiek is en afkomstig is uit het dorp Nadirkhel, district Paghman in de provincie Kabul. Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Kabul verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftien- à zestienjarige leeftijd al enigszins gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij een groot deel van zijn jonge jaren, die

essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht.

Bovendien verliet verzoeker Afghanistan in mei 2021, voor de machtsovername van de taliban, en groeide hij bijgevolg op tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift, de aanvullende nota van 29 juli 2024 en de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn kwetsbaar (psychologisch) profiel en jonge leeftijd, en het risico bij terugkeer naar Afghanistan. Hij brengt in het kader van de onderhavige beroepsprocedure talrijke nieuwe stukken bij inzake de invulling en omstandigheden van zijn verblijf in België.

Gelet op de nieuwe documenten tijdens de beroepsprocedure en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting verkeert de Raad in de onmogelijkheid om verdere duiding te krijgen omtrent de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering.

6. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS